

— Българинъ.

— Да си живъ. Сега мълчи и спи, за да оздравѣешъ.

Отъ тогава бедната жена се грижеше майчински за ранения легионеръ. Тя изхарчи спестенитѣ си грошове, даде му и последната коричка хлѣбъ, и днесъ — отъ сутринята не бѣха хапнали нищо. Раната на момъка заздравяше, но гладътъ би донесълъ треска и тогава....

— Е, ти сега си по-добре, — казва старицата. — Утре ще те оставя самъ, азъ ще излѣза да попрося изъ града. Все ще намѣря милостиви хора.

— Лошо, — отвърна ранениятъ.

— Кое е лошо?

— Дето те измжчихъ!

Старицата приседна на леглото, хвана бледната ръка на легионера и я помилва съ костеливитѣ си ръце.

— Мене ли си измжчилъ, синко? Съ какво си ме измжчилъ? Нали си тръгналъ да проливашъ кръвта си за наше добро; за добруването на сиромаситѣ, за сирацитѣ, за просяцитѣ.... Ако се бѣше трепалъ за доброто на князь Михаилъ, съ княжески файтонъ щѣха да те откарать. Нѣмаше да се скриешъ въ моята хижа отъ пандуритѣ. Това, което правя за тебе, правя го отъ благодарностъ. Като за мой синъ. Всѣка сиромаския би се радвала да има такова чедо.

Легионерътъ мълчеше. Синитѣ му очи бѣха широко отворени и гледаха нѣкъде далече. Сякашъ погледътъ му преминаваше презъ пространството и стигаше до неговия роденъ градъ, сгушенъ въ дебритѣ на Балкана. Струваше му се, че вижда своята майка приведена надъ чекръка да преде и да плаче за него. О, той вече вѣрваше, че и майка му ще бѣде горда съ неговитѣ дѣла, ако чуе думитѣ на бедната сръбкиня.

Изведнажъ вратата скръцна, и въ цепката се показаха две пламенни кафяви очи. Жената скочи:

— Кой си ти? Какво диришъ тука?

— Штъ...

Едъръ, снаженъ мжжъ прекрачи прага и затисна вратата съ гърба си.

— Ей, намѣрихъ те най-сетне!

Ранениятъ се издигна на лакти:

— Отче Матея!

Неговиятъ посетителъ се усмихна ласкаво:

— Позна ме, а? Значи не си на умиране! Слава Богу! А то бѣхме изтрѣпнали.

— Какво стана съ нашитѣ хора?

— Затворътъ е пълненъ съ тѣхъ. Сърбитѣ ни излѣгахъ. Щомъ прогонихме турцитѣ, сръбскитѣ войници взеха да ловять нашитѣ хора и да ги затварять. А тебе едва те намѣрихъ, защото ме следять. Слушай: Панайотъ Хитовъ — войводата — ти изпраща тия две жълтици да се лѣкувашъ. А като излѣзешъ здравъ, ще отидешъ въ неговата чета.